

21.01.2016 - 13:19

Ponovno ubijanje žrtava Mojковаčke bitke

Velikosrpske bahanalije u Sava centru

Piše: [Slobodan Jovanović](#)

Anticrnogorska horda: Diković, Irinej, Aca Gica i Amfilohije

Photo: TANJUG

Tragikomedija, održana u beogradskom Sava centru, licemjerno nazvana „proslava“ 100 godina Mojковаčke bitke, nije ništa drugo do ponovno ubijanje poginulih Crnogoraca na mojковаčkom poprištu

"Vi ste oni koji su ubili Joka Cota! Vi ste oni koji su ubili babu Neška R. Nikolića iz topa! Vi ste oni čiji je 'izvršni odbor' svojim najsravnijim dekretom ubio babu Simonovića iz sela Dragovoljica! Vi ste oni koji su opljačkali hiljadu suknji i dječjih pelena. Vi ste oni koji su zavlacili mačke pod suknje žena iz Rovaca, šibajući ih! Vi ste oni koji su zakopavali pse umjesto crnogorskih junaka, držeći tamo govore koje je samo vaš prljavi jezik mogao da izgovori! Vi ste oni su oskrnavili grobove najboljih crnogorskih junaka! Vi ste oni koji su zatvorili majke sa jednomjesečnijem bebama koje su umirale u strašnim mukama u vašim tamnicama. Vi ste oni koji ste primorali arhimandrita Pavićevića da čisti vaše nužnike! A sad vas nije stid da se pojavite na izborima (plebiscitu) pred narodom crnogorskim kome ste toliko puta pljunuli u lice i čiju ste istoriju, dostojanstvo i običaje bacili pod noge i u glib" (Tribuna, organ radikalne stranke Nikole Pašića, od 23.11.1920). I danas vi isti, po ko zna koji put, ubijate Joka Cota, rovačke žene i majke sa decom. Samo više ne zakopavate pse nego lajete nad grobovima mrtvih Crnogoraca „držeći tamo govore koje je samo vaš prljavi jezik mogao da izgovori"! Tragikomedija, održana u beogradskom Sava centru, licemjerno nazvana „proslava“ 100 godina Mojковаčke bitke, nije ništa drugo do ponovno ubijanje poginulih Crnogoraca na mojковаčkom poprištu. Držeći se Orvelove književne konstatacije da „ko kontroliše prošlost, kontroliše i budućnost“, oni koje jedna osoba, koju jako poštujem i koja, za mene, pripada najvrijednijem u srpskom narodu, karakteriše kao „najgori sloj srpskog naroda“, misleći na srpsku inteligenciju, koja u sebi nosi, po njoj, „sve najgore osobine mentaliteta“, koja je „zatrovana

predrasudama koje potom indukuje u ostale preko institucija kojima vlada (kultura, obrazovanje, mediji...)“, potpomognuti crnogorskim potuđenicima, nanovo su to veće prekopavali grobove udarajući kostima poginulih velikosrpske žigove.

U skladu sa Ničeovim da uslijed stalnog ponavljanja laži nastane ošćaj da se govori istina, istorija Crne Gore u Srbiji se krivotvori skoro dva stoljeća. „Na ovo delo treba osobito vnimanije obratiti i istoriju o kojoj je gore reć dati napisati ćrez ćoveka vrlo sposobnog i duboko pronicavajućeg ...“ - preporuka je Ilije Garašina koju dosljedno primjenjuje srpska historiografija i svakolika publicistika. Konzistentnost u pravljenju falsifikata koje su produkovali „sposobni i duboko pronicavajući“ i preskakanja „nepodobnih“ istorijskih ćinjenica i artefakata, osnova su velikosrpske, megalomanske istorije i ideologije. Pošto se pravo na istinu brani prićom o „nokomponovanoj crnogorskoj istoriji“, trudiću se da citiram samo dokumenta koja su starija od vremena socijalistićke Jugoslavije i socijalistićke republike Crne Gore. Valjda to ne potpada pod „novoistoriju“? Iako sam već [pisao na e-novinama o nećasnoj ulozi Petra Pešića](#) u padu Crne Gore 21. januara 1916. godine, opet ću se pozabaviti tim periodom, ovaj put kroz rijeći savremenika tog vremena:

Minut ćutanja za istinu: Auditorijum u stavu mirno

Photo: TANJUG

„Kapitulacija Crne Gore nije bila politićki akt, nego strategijska nuźnost, data ćinjenicom da je cijela crnogorska vojska pretvorena u zaštitnicu odstupajućih ostataka razbijene srbijanske vojske. Da bi taj zadatak uspješno obavila, crnogorska vojska morala je otići duboko u Sandźak, ćak do Uźica. Time je svoj front toliko protegla, da je njemu morala angaźovati sve svoje raspoloźive snage. S jedne strane zadatak da se pomogne odstupajućoj srbijanskoj vojsci, a s druge strane procjena crnogorske Vrhovne komande, ćiji je šef bio ondašnji srbijanski pukovnik, a današnji đeneral i pomoćnik šefa štaba vrhovne komande, đeneral Pešić, da Austrijanci neće napasti od Boke, učinili su da Lovćen ostane skoro bez odbrane. Kasniji događaji dokazali su da je takvim rasporedom crnogorske vojske učinjena njena neizbježna katastrofa. Evo kako. Dvadeset petog i dvadeset šestog decembra (po jul. kalendaru, prim. SJ) 1915. godine, crnogorska vojska izvojevala je jednu sjajnu bitku u Sandźaku, kod Bijelog Polja (Mojkovaćka bitka, prim. SJ). Crnogorci su, doduše, imali velike gubitke, preko 1.500 mrtvih i ranjenih, ali su primorali Austrijance da se povuku 30 km. Međutim, Austrijanci su 27. decembra izašli na nezašććen Lovćen, i brzim maršom krenuli primorsko-planinskim vijencem, ka Skadru, jedinim vratima naše odstupnice. Svima je bilo jasno da je zapećaćena sudbina crnogorske vojske, koja se tada nalazila u Sandźaku. U ovoj oćajnoj situaciji crnogorski kralj, na zahtjev Vlade i po savjetu pretstavnika saveznićkih sila, poslao je austro-ugarskom vladaru brzobjavnu ponudu mira. Tom smo koraku pristupili u nadi da će austrijska vojska dobiti naredbu da stane, kako bi dobili vremena za povlaćenje naše vojske iz Sandźaka. Ali, austrijska vojska nije stala! I već je krajem decembra

zauzela visove koji dominiraju Skadrom. Nama ministrima nije ostalo ništa drugo, nego ili da izbjegnemo sa kraljem i familijom napolje, i ostavimo u ropstvu vojsku i sav narod crnogorski, ili da ostanemo u zemlji i dijelimo sa narodom zlu sudbinu. Mi smo izabrali ovo drugo, pustivši kralja da sa ministrom predsjednikom i sa familijom izbjegne. Sa nama u zemlji, ostao je na samrtničkoj postelji, knjaz Mirko, koji je u ropstvu umro. Mi smo časno sa narodom dijelili kobni udes. Kao što vidite, gospodo, crnogorska kapitulacija nije politički akt, nego jedna vojnička katastrofa data nužno momentalnom strategijskom situacijom. Srbijanski kralj, njegova vlada i vojska, mogli su izbjježati samo kroz crnogorsku krv, a crnogorska vojska mogla ih je spasiti samo po cijenu sopstvene slobode. Moji drugovi ministri i ja, možda nijesmo smjeli dozvoliti da crnogorska vojska plaća svojom slobodom ma čiju slobodu, pa i onu brata rođenog! Ali neka o tome sudi istorija. Ja ću na ovom mjestu samo da istaknem, da je krenuo naopakim putem onaj koji uslove zajedničkog državnog života sa nama traži u klevetanju našeg oružja!" (Izvor: Z. Topalović: "Đeneral Vešović pred sudom" - Štamparija M. Mladana, Zemun, inetrpunkcija originalna, prim. SJ)

Skup u Sava centru je dao odgovor crnogorskom đeneralu Vešoviću da nijesu smjeli dozvoliti da crnogorska vojska plaća svojom slobodom ma čiju slobodu, jer i danas pokušavaju da Crnoj Gori uzmu slobodu, falsifikujući joj istoriju uz pomoć potuđenika iz Beograda i Crne Gore. Naročito je uvrijedljivo da neko ko se predstavlja mitropolitom MCP iznosi gnusne laži i iskrivljuje istoriju prljavim propagandnim izmišljotinama o izdajstvu Nikole I Petrovića. Mada je kralj Nikola sve uvrede iz Beograda zaslužio svojim utemeljavanjem etničkog srpstva u Crnoj Gori, kako to [piše u Njujork tajmsu 1887. godine](#), željom „da proglasi njegovu sudbinsku ulogu u preuzmanju pijemonta među srpskom rasom “i povрати veliko carstvo kralja Dušana, koje je postojalo prije Turske.”

Teško je govoriti o tim vremenima a zaobići pukovnika srpske vojske Petra Pešića, načelnika Vrhovne komande crnogorske vojske u to vrijeme. To je moguće samo u jednoj sramnoj komemoraciji ljudskosti kakva je bila u Sava centru. Potkrijepići to činjenicama. Petar Pešić, na optužbe generala Živka Pavlovića i pukovnika Bojovića i Martinovića da je svjesno žrtvovao crnogorsku vojsku jer je sa tim ciljem i poslat, odgovorio je: „Jesu li kada razmišljali (Pavlović i ostali) o tome, kakva bi situacija bila za naš narod da se na Solunskom frontu, pored srpske Vrhovne komande našla i crnogorska Vrhovna komanda, a po probodu ovog fronta (solunskog) i ulaska u otadžbinu, da se pored kralja Petra našao i kralj Nikola?" (Pravda, 25.5.1925). Da je Pešić odlučivao o vojnoj strategiji govori i potpukovnik Jevto Ružić, pobornik ujedinjenja i učesnik Mojkovačke bitke, u knjizi „Crna Gora u ratovima 1912-1918 i u poratnoj istoriji“: „Od mjeseca jula 1915. godine, kada je za načelnika crnogorske Vrhovne komande došao oficir srpske vojske, generalštabni pukovnik Petar Pešić, od tada je kralj izgubio i to malo vlasti koje je do tada imao. Sve se to jasno vidi iz izvještaja koji je pukovnik Pešić dostavio srpskoj Vrhovnoj komandi sa Str.Pov.Br.16541 od 19.07.1915. godine u kojem je izvještaju rekao i ovo: "Prilikom moga naimenovanja za načelnika štaba crnogorske Vrhovne komande, kralj mi je dao riječ, pred ministrom predsednikom, ministrom vojnim i ministrom inostranih dela, da se više neće mešati u operacije i da će vojskom opštiti samo preko mene." (Crna Gora u ratovima 1912-1918 i u poratnoj istoriji, autor - potpukovnik

Na stejdžu: Patrijarh Žbirinej na nacionalnom zadatku

Photo: TANJUG

Jevto A. Ružić, 1955). Toliko o optužbama o krivici kralja Nikole za polaganje oružja crnogorske vojske. Da stvari budu smješnije, ili bolje reći žalosnije, regent Aleksandar Karađorđević je 17. novembra 1915. godine došao u Cetinje da se zahvali kralju Nikoli, a Nikola Pašić 09. decembra da „izrazi poštovanje kralju Nikoli i da mu zahvali za velike usluge koje je njegova vojska učinila Srbiji u vreme njene katastrofe“.

Kralju Nikoli se pripisuju dvije stvari. Prva da je Nikola postao antisrbin iako je srbovao sve dok mu nije bilo jasno što mu se sprema, sanjajući san o Dušanovoj kruni i sebi kao novom Vitoriu Emanuelu Savojskom, ujedinjitelju Italije. Usljed neostvarenih takvih ambicija došao je u situaciju da bude onaj koji „mrzi sve srpsko“. Drugi veliki Nikolin zločin jeste njegova tobožnja tajna saradnja sa Austrijom, aludirajući na postojanje navodnog tajnog ugovora iz 1907. godine, na koji je aludirao i Risto Mefisto na bahanaliji u Sava centru. Istoričar Risto Dragičević, crnogorski istoriograf, je u svom djelu *Tajni ugovor Crne Gore sa Austrijom* (Cetinje, 1968. god), agrumentovano dokazao da se radi o falsifikatu, dakle običnoj političkoj podmetačini protivnika Nikole, u ovom slučaju Radovana Perovića Tunguza. Ovakvim činjenjem „raznih Tunguza“ iz Crne Gore, nanijeta mu je velika šteta, kako kod njegovih saveznika, još više kod njegovog naroda, čime se bitno doprinijelo da doživi sudbinu kakvu je i doživio.

U Skadru, 1916. godine, prije odlaska na Krf, Nikola Pašić šalje telegram regentu Aleksandru Karađorđeviću o stanju i vojno-političkoj situaciji i, između ostalog, kaže: "Srbija trenutno gubi rat protiv Austrije, ali za sva vremena dobija rat protiv Crne Gore"! Takođe, Nikola Pašić je krajem decembra 1916. na sednici vlade raspravljao o tome da li ima političkog misla "da Crna Gora ostane kao zasebna srpska državnica u trenutku kada se celo srpstvo ujedinjuje?".

Ima jedan tekst koji je objavljen u

U službi srpstva i čekištva: Risto Mefisto falsifikuje istoriju uživo

Photo: TANJUG

podgoričkoj Zeti 1939. godine, koji namjenjujem svim crnogorskim potuđenicama, naročito pjesničkoj narikači iz Beograda i Mefistu sa Cetinja, koji mitomanijom i kosovskom mitologijom, koja nikada nije postojala kod Crnogoraca, pokušavaju da im pomute svijest: „Crnogorci koji su prepoznali svoje interese u sprezi sa velikosrpskom buržoazijom, u težnji da joj se 'približe' - otpisivali su veliki dio crnogorske istorije i govorili, kao i velikosrpski ideolozi, o 'petovjekovnom ropstvu'. Pošto su izgubili dostojanstvo, uzaludno im je povremeno pozivanje na vječitu borbu Crnogoraca protivu osvajača: srpska čaršija je već bila izmislila metode omalovažavanja te borbe, svodeći strašnu istoriju crnogorskog naroda za svaki slobodan dan na hvalisavost i laž. Tako su ih srpski buržuj i bezlična čaršija prisilili da se odriču sopstvene istorije, onog bitnog perioda do okupacije Duklje (Crne Gore) od Nemanjića - u korist srpske istorije (otkuda bi oni mogli pred srpskom buržoazijom, kod koje traže

utočišta, da govore o crnogorskom kraljevstvu prije srpskog za čitavo stoljeće i po). Tako je došlo do apsurdna, da su Crnogorci (jer su prema toj koncepciji podešeni i školski programi) zaboravili dio svoje istorije, od arhonta Petra (X v.), do pada pod Nemanjiće (kraj XII v.), u kojemu su njihovi preci izvojevali samostalnost od Carigrada i priznanje suvereniteta od Rima. Isto tako, crnogorska buržoazija je pristala na 'popunjavanje' srpske istorije crnogorskom, perioda od pada Smedereva do prvog srpskog ustanka (1459-1804). Ti Crnogorci prihvatili si i srpske kultove, pa su slavili i pogibiju kneza Lazara, a zaboravili da je crnogorski vladar Balša II poginuo isto u boju protivu Turaka koje je predvodio Hajrudin-paša, na Saurskom polju kod Berata, i to četiri godine prije Lazara - 1385, itd. Oni nijesu uvidali spomenutu žalosnu protivrječnost: istovremeno su se hvalisali vječitom borbom Crnogoraca i govorili o "petovjekovnom ropstvu".“

Ima toga još koliko vam duša ište, ali ko će čitati kilometarske tekstove. Bolje kraće a da se čita.

 [Komentara \(19 poslato\)](#)